

НАРОДНА ЦЪЛИНА

Година V.

Мартъ, 1930. г.

Кн. 6.

Професоръ Г. П. Геновъ

Преди десетъ години въ Ньойи

Сутринъта на 26. юлий 1919. г. българската делегация пристигна на Лионската гара въ Парижъ. Посрещнаха ни външно любезни, но твърде сдържани посрещачи. Настаниха ни въ приготвенитъ автомобили и направо ни отведоха въ „Мадридския замък“, въ Парижкото предградие Ньойи, на Сена. Още на гарата разбрахме, че не ни посрѣщатъ като гости, а като пленници: въ всѣки автомобилъ се настани по единъ цивиленъ полицейски агентъ. Затворничеството почувствувахме още по-добре, когато влѣзохме въ „Мадридския замък“ : желѣзнитъ врата се отвориха и стражата остана да ни пази.

Всичко това ни смути и, естествено, наскърби. Свѣтътъ не помнѣше отдавна подобна обноска къмъ бивши противници, дошли да сключватъ миръ и да възстановятъ мирнитъ отношения между народитъ, които досега бѣха неприятели, но за въ бждеще сж повикани да живѣятъ въ мирни и приятелски отношения.

Мърката бѣше наистина обща за всички противници; германцитъ бѣха вече претърпѣли своето наказание въ Версайлъ, а австрийцитъ го изтърпяваха въ сжщото време въ Сенъ-Жерменъ. Никакви мотиви не можеха да оправдаятъ тая мърка, освенъ желанието да се унижатъ докрай бившитъ неприятели и да се заставятъ постоянно да чувствуватъ своето унижение.

*

Въ Ньойи пристигнахме, безъ да бждемъ ориентирани за онова, което ни очакваше. Въ всѣки случай, още въ Триестъ имахме едно неособено благоприятно указание. Тамъ научихме за постигнатото споразумение между италиянската делегация, отъ една страна, и гръцката и сръбската отъ друга — за разпредѣление